

jde o spor z podnětu exekučního řízení, poněvadž podnětem pro tento spor bylo podle žalobního tvrzení neoprávněné propuštění žalobce správcem konkursní podstaty a nikoli výpověď vnuceného správce, který i za konkursu vede vnucenou správu odděleně a nezávisle. Nesejde na tom, že vnucený správce se nevzepřel příkazům správce konkursní podstaty a konkursního komisaře a že je provedl, stačí, že sám žalobci výpověď nedal podle předpisu § 112 ex. ř. se svolením exekučního soudu, kterážto okolnost — jak svrchu uvedeno — jest právě základem žalobcova nároku. V souzeném případě není proto splněn předpoklad pro výlučnou příslušnost exekučního soudu podle § 17 druhý odstavec ex. ř., a jelikož jde o spor o služební požitky mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem ze služebního poměru, který byl založen soukromoprávní smlouvou, a žaloba byla podána na soudě dne 29. ledna 1933, tedy za účinnosti zákona čís. 131/1931 sb. z. a n., jest příslušnost dovolaného okresního soudu odůvodněna ustanoveními § 1 odst. (1), § 2 odst. (1) písm a) a § 42 zák. ze 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n., neboť pro kutnohorský soudní okres nebylo dosud zřízeno zvláštní oddělení okresního soudu pro spory pracovní, ač se tak má státi podle § 3 (1) a) vládn. nař. ze dne 1. prosince 1931 čís. 180 sb. z. a n., pročez podle § 42 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. platí pro tento spor věcná příslušnost okresního soudu v Kutné Hoře. (srov. rozh. čís. 11733 sb. n. s. a č. 1081 sb. min. sprav.).

Čís. 13240.

Zásada, podle níž rozsudek podle § 232 ex. ř. jest účinný pro veškeré zúčastněné věřitele a oprávněné a proti nim, jakož i pro dlužníka i proti němu, nemění nic na tom, že se pravoplatnost rozsudku vztahuje jen na rozsudečný výrok (§ 411 c. ř. s.).

V případě druhého odstavce § 233 ex. ř. jde o nové rozvrhové řízení o části podstaty odporem dotčené. Vznéstí nový odpor týkající se této části podstaty není vyloučeno.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, R I 4/34.)

V exekuci proti dlužnici Marii S-ové byla vydražena nemovitost. Při rozvrhovém roku dne 20. listopadu 1931 podali vymáhající věřitel Stanislav K. a zástavní věřitelé: Banka L. a Záložna L. odpor proti příkázání pohledávky Eduarda V-a, vážnoucí v pozemkové knize pod pol. C 24, 33, 34 a proti příkázání pohledávky manželů Josefa a Julie H-ových pol. C 25, 35. V rozvrhovém usnesení ze dne 10. prosince 1931 odkázal první soud tyto odpory podle § 231 ex. ř. na pořad práva, ježto rozhodnutí o nich závisí na sporných okolnostech a byly částky vypadající na věřitele Eduarda V-a 30.053 Kč, s úroky 31.030 Kč, a na manželky Josefa a Marii H-ovy 37.937 Kč, s úroky 39.165 Kč uloženy do soudního uschování. O odporech byly pak vedeny u exekučního soudu spory Stanislava K-a s Eduardem V-em (C 50/32), Stanislava K-a a Banky L. s Josefem a s Julií H-ovými (C 51/32), Záložny L. s Josefem a s Marií H-ovými

(C 56/32), Záložny L. s Eduardem V-em (C 57/32) a skončily pravoplatnými rozsudky, jimiž bylo odporům žalobců vyhověno a bylo nařízeno provedení nového rozvrhového řízení ohledně rozvrhových výmětek těmi odpory dotčených 30.053 Kč a 37.937 Kč. Při novém rozvrhovém roku dne 10. října 1933 podali Josef H. jménem svým a v zastoupení Julie H-ové a Eduard V. odpor proti příkázání pohledávky Banky L. pol. C 30 z důvodů, že Banka L. žádné pohledávky proti dlužnici neměla a nemá. Soud první stolice těmto odporům nevyhověl. Důvody: Totéž, co zástavní věřitelé manželé H-ovi a Eduard V. přednesli k odůvodnění odporu, namítali již ve sporech svých C 50/32 a C 51/32 proti žalobci Bance L. Námitkami v tomto směru se již soud procesní zabýval a exekuční soud odkazuje v tomto směru na odůvodnění v rozsudcích C 50/32 a C 51/32, jež nabyly moci práva. Exekuční soud jen ve stručnosti poukazuje odporovatele na to, jak má zjištěno ze spisů C 50/32 a C 51/32 a z výpisu pozemkové knihy, že pohledávka Banky L. spočívá na pravoplatném směnečném platebním příkazu ze dne 27. ledna 1931, jenž tvoří titul exekuční. Exekuční titul tvoří mezi stranami právo a nelze proto o pohledávce pravoplatným směnečným příkazem zjištěné tvrditi, že Banka L. proti dlužnici pohledávku nemá a neměla. Ježto rozhodnutí o odporu bylo závislé jen na posouzení otázek právních a nikoliv skutkových okolností rozhodl soud exekuční o odporu v řízení rozvrhovém. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil a, odkávav k důvodům prvního soudu uvedl dále v důvodech: Podle § 232 druhý odstavec ex. ř. rozsudek, který bude vydán v rozepru o odporu při rozvrhovém roku, jest účinný pro veškeré zúčastněné věřitele a oprávněné i proti nim, jakož i pro dlužníka i proti němu (§ 14 c. ř. s.). Jest nerozhodné, že Banka L. Eduarda V-a nežalovala, takže nemohl jí činiti námitky, kdyžž žalovali ho Stanislav K. a Záložna L., takže rozsudky C 50/32 a C 57/32 jeví účinky i ohledně Banky L. Rozsudek C 51/32 jeví účinek i ohledně dlužnice Marie S-ové a nemohou stěžovatelé poukazovati na to, že Marie S-ová nemohla v tomto sporu uplatňovati námitku, že Banka L. valutu nevyplatila. To ostatně měla uplatňovati námitkami proti směnečnému platebnímu příkazu. Stěžovatelé přehlíží ustanovení § 232 druhý odstavec ex. ř. Ta okolnost, že rozsudky o odporu, kterými odporům zadnějších věřitelů bylo vyhověno, působí pro a proti veškerým zúčastněným věřitelům, jest příčinou, že uvolněné částky nepřipadnou žalovaným, nýbrž mají býti přikázány následujícím oprávněným podle jich priority bez ohledu, zda žalovali čili nic. Prvý soudce právem rozhodl o odporech stěžovatelů ihned rozvrhovým usnesením ve smyslu § 231 ex. ř., poněvadž rozhodnutí o nich nezáviselo již na tom, by byly vyhledány a zjištěny sporné skutkové okolnosti, nýbrž šlo jen o posouzení právní. Nemůže býti předmětem nového sporu o odporu stěžovatelů otázka, zdali Banka L. valutu dlužnici vyplatila čili nic, poněvadž shora citované rozsudky jsou pro exekučního soudce směrodatné, jevíce uvedené účinky. Stěžovatelé pokoušejí se věc již rozhodnutou znovu uvést na pořad práva, což by odporovalo předpisu § 232 druhý odstavec ex. ř.

Nejvyšší soud odkázal odpor Eduarda V-a a Julie a Josefa H-ových na pořad práva.

Důvody:

Rozsudek podle § 232 ex. ř. jest účinný pro veškeré zúčastněné věřitele a oprávněné a proti nim, jakož i pro dlužníka i proti němu, což znamená, že rozsudek takový má účinnost proti všem oněm osobám tak, jako by byl vynesен v jejich vlastních sporech. Tím však není nic změněno na tom, že se pravoplatnost rozsudku vztahuje jen na rozsudečný výrok (§ 411 c. ř. s.). Rozsudky okresního soudu č. j. C 50/32-9 a C 51/32-10 bylo jen uznáno právem, že při rozvrhu nelze přihlížeti k nároku Eduarda V-a na zaplacení pohledávky 27.800 Kč s příslušenstvím a k nárokům Josefa a Julie H-ových na zaplacení jejich pohledávky s příslušenstvím, pokud účtují své pohledávky v poznamenaném pořadí pol. C 24 a pol. C 25, neboť, jak z rozsudkových důvodů patrné, se tak stalo proto, že vystavení dluhopisů se zřízením zástavy pro dlužné pohledávky v pořadí C 24 a C 25 jest podle odpůrčího řádu odporovatelné, nikoliv však proto, že by šlo o zápůjčky na oko uzavřené, jichž valuta nebyla dlužníci zaplacená. Z toho plyne, že nebylo rozsudky těmi pravoplatně ve výroku rozhodnuto, zda Bance L. přísluší pohledávka účtovaná v pořadí C 30 při rozvrhovém roku 10. října 1933 v částce 71.000 Kč s příslušenstvím, ano o tom bylo jednáno jen v rozsudkových důvodech. Dále z toho plyne, že Eduard V. a Josef a Julie S-ovi byli oprávněni své pohledávky účtovat při rozvrhovém roku 10. října 1933 v pořadí běžném C 33 a C 35, tedy za pohledávkou Banky L. A tu vznesli odpor z důvodu, že Banka L. neměla a nemá vůbec pohledávku za dlužníci. Přes to, že má banka zajištěnu knihovní pohledávku na základě exekučního titulu (směnečného platebního příkazu), mohou zadnější věřitelé vznést odpor, jakž zřejmě plyne z § 213 ex. ř. (zejména z poslední věty odstavce 1. úsudkem z opaku). Eduard V. a Josef a Julie H-ovi nebyli vyloučeni z odporu ani proto, že při prvním rozvrhovém roku dne 20. listopadu 1931 proti účtované pohledávce Bankou L. odpor nevznesli, neboť podle § 233 druhý odstavec ex. ř. jde o nové rozvrhové řízení, které se obmezuje jen na část podstaty odporem dotčené a § 234 ex. ř. nevyslovuje zásadu, že nový odpor týkající se této části jest vyloučen. Pravoplatnou se tudíž stává jen ona část odporem při prvním rozvrhu nedotčená a jen potud jest vznesení nového odporu vyloučeno a odkazuje se k zevrubnějšímu odůvodnění tohoto názoru na rozhodnutí č. 4841 sb. Gl. U., jež v podstatě souhlasí i s rozhodnutím č. 7723 sb. n. s. Poněvadž dovolací rekurenti vznesli při dodatečném rozvrhovém roku odpor proti pohledávce, jež nebyla při prvním roku příkázána, a opírají odpor o sporné okolnosti, bylo rozhodnuto podle § 231 ex. ř. jak se stalo.

Čís. 13241.

Podle ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. jsou z exekuce vyloučeny všechny předměty, jichž jest nezbytně zapotřebí k výhodnému provozování řemesla, by tím byla zajištěna **d o s a v a d n í č i n n o s t** řemeslníka